

У СИСТЕМІ ПАРТІЙНОЇ ОСВІТИ

ПІДВЕДЕНО ПІДСУМКИ

24 травня відбулася теоретична конференція професорсько-викладавського складу інституту, присвячена підсумкам вивчення матеріалів XXII з'їзду КПРС та нової Програми КПРС.

Із вступним словом виступив секретар партбюро інституту М. Терещенко. Він розповів про те, що в цьому році робота теоретичних семінарів проходила на високому ідейному рівні і її результати свідчать про глибоке творче засвоєння викладачами інституту матеріалів XXII з'їзду КПРС.

З доповіддю про зростаючу роль КПРС у період розгортання будівництва комунізму виступив зав. кафедри історії КПРС доц. П. Бакуменко. На конференції також було заслухано доповіді: «XXII з'їзд КПРС про розвиток і роль енергетики у створенні матеріально-технічної бази комунізму» (доц. М. Кіраковський), «XXII з'їзд КПРС про переростання держави диктатури робітничого класу в загально-народну державу» (канд. філологічних наук Р. Сидоренко), «Програма КПРС про суспільне виховання дітей дошкільного та шкільного віку» (доц. М. Миронов).

ПАСИВНИХ НЕ БУЛО

Багато років працює при бібліотеці гурток поточної політики, але ніколи з таким інтересом не проходили його заняття, як у цьому році, коли ми вивчали матеріали XXII з'їзду КПРС і XXII з'їзду КП України. Особливо цікавими були виступи з тем «Побудова матеріально-технічної бази комунізму — головне економічне завдання СРСР на найближчі 20 років», «Програма КПРС про

виховання людини нового суспільства» і ін.

Наш пропагандист А. Разумова зробила все, щоб на семінарах не було пасивних. Її виступи були конкретними, будили творчу думку, допомога — дійовою. Працівники бібліотеки тт. Татарчук, Залізняк, Перепічка, Придатко, Чачко брали найактивнішу участь у роботі гуртка.
А. ЧЕРЕВКО,
бібліотекар.

Побувати б у колгоспі...

У бесіді з нашим кореспондентом керівник теоретичного семінару А. Репухова (педагогічний факультет) розповіла:

«У цьому році проведено 14 занять. Відвідування семінарів хороше, активність на високому рівні. Учасники семінару пов'язували питання своїх тем з життям країни. Так, тема «Виховання нової людини — практичне завдання партії і народу» викликала гаряче обговорення, особливо в плані трудового виховання в дитсадках і школах. Цікаві приклади і спостереження ілюстрували тему «Про переборення відмінностей між розумовою і фізичною працею».

Далі А. Репухова висловила думку про те, що потрібно ще більше пов'язувати роботу семінарів з життям. Наприклад, вивчаючи питання про форми соціалістичної власності, корисно було б провести екскурсію в передовий колгосп чи радгосп, співставити, виявити спільне і відмінності, подивитися нову техніку, ознайомитись з життям і побутом нового радянського села.

А. Репухова висловила впевненість, що в майбутньому році питання зв'язку роботи семінарів з життям буде налагоджено краще.

«У НАШІЙ ПРОГРАМІ КОЖНИЙ ПАРАГРАФ Є ТЕ, ЩО ПОВИНЕН ЗНАТИ, ЗАСВОІТИ І РОЗУМІТИ КОЖНИЙ ТРУДЯЩИЙ».

В. І. Ленін.

Набуті знання —
В маси

З доповідями на семінарі по вивченню марксистсько-ленінської філософії (фізико-математичний факультет), яким керує канд. філософських наук В. Семенцов, виступило понад 20 осіб. Серед них особливо цікавими були доповіді доц. М. Кіраковського «Програма побудови комунізму і завдання розвитку енергетики в СРСР», доц. В. Коновалова «Програма КПРС і завдання радянської фізики» і ін. Використання кінофільмів на заняттях робило їх змістовнішими, урізноманітнювало. Так, було продемонстровано фільми «Організація учбово-виробничих бригад на селі», «Нова техніка семиріччя» і ін.

Колектив нашого інституту має чималий досвід політичної освіти. Виходячи з цього, потрібно і надалі більше практикувати обмін досвідом пропагандистів, взаємовідвідування занять з їх методичним розбором. Хотілося б побажати, щоб доповіді учасників семінарів частіше виносилися для заслуговування трудящими міста і села. Сміливіше треба кращі з них рекомендувати для читання перед масовою аудиторією. Це буде досить відчутна «віддача», один із дійових засобів зближення пропаганди з життям і розширення сфери її впливу.

А. СТЕПАНОВА,
зав. кабінетом політекономії.

ІНСТИТУТ І ШКОЛА

Міцніють зв'язки інституту з школою. На фото: (внизу) члени кафедр педагогіки і загальнотехнічних дисциплін Г. Прокопенко, Г. Чуйко, Ф. Гордійко у кабінеті математики 125 школи Дарницького району. А члени кафедри історії КПРС (зверху) П. Бакуменко і Є. Кастеллі відвідали Дарницький шовковий комбінат, де проходять виробничу практику учні тієї ж школи.

Оксана Захарченко до вступу в інститут кілька років працювала ланковою комсомольсько-молодіжної ланки. Тепер вона — студентка українського відділу. Закінчивши успішно зимову сесію, Оксана налегливо готується до складання екзаменів влітку. Особливо відповідальним буде екзамен з історії КПРС. Успіхів тобі, дівчино, хороша!

Доцільно зробити так:

На фізико-математичному факультеті я керував семінаром по вивченню політекономії. Його учасники виступали з доповідями «Про національно-визвольний рух на сучасному етапі» (О. Сергунова), «Міжнародне значення Жовтневої соціалістичної революції» (А. Бугай) і ін. Дехто з викладачів наводив цікаві приклади з свого життя, розповідав багато ціка-

вого про роки колективізації тощо.

Бажано було б у наступному році подумати над організацією семінарів. Так, я вважаю, що наш семінар був малочисленим. Потрібно, на мою думку, всі факультетські семінари об'єднати в один, загальноінститутський. Це значно доцільніше.

Доц. П. ВЕРХОВ.

Студенти читають лекції

7 травня відбувся виїзд групи студентів, членів наукових гуртків при кафедрах суспільних наук нашого інституту, в районний центр Рокитне Київської області. До складу групи входили 6 студентів мовно-літературного факультету (М. Сьомка, О. Шлак, Д. Рябова, О. Єхлаков, Н. Сопільник, П. Смітюх), двоє студентів педагогічного факультету (О. Михиленко, О. Тихоновська) і студент фізмату В. Дробязко. Кожен із лекторів прочитав по одній лекції в колгоспах і на підприємствах Рокитного, а Н. Ми-

хиденко, О. Шлак і М. Сьомка прочитали по дві.

Колгоспники і робітники гаряче дякували за змістовні лекції і просили приїжджати частіше.

Не забули студенти розповісти молоді Рокитного і про свій інститут та запросити її подавати заявки для вступу на перший курс. З захопленням слухала молодь Рокитного про наш інститут, дехто виявив бажання стати студентом вже в цьому році.

А. ВЕЩИЦЬКИЙ,
аспірант.

У ВУЗАХ КИЄВА

На цілину

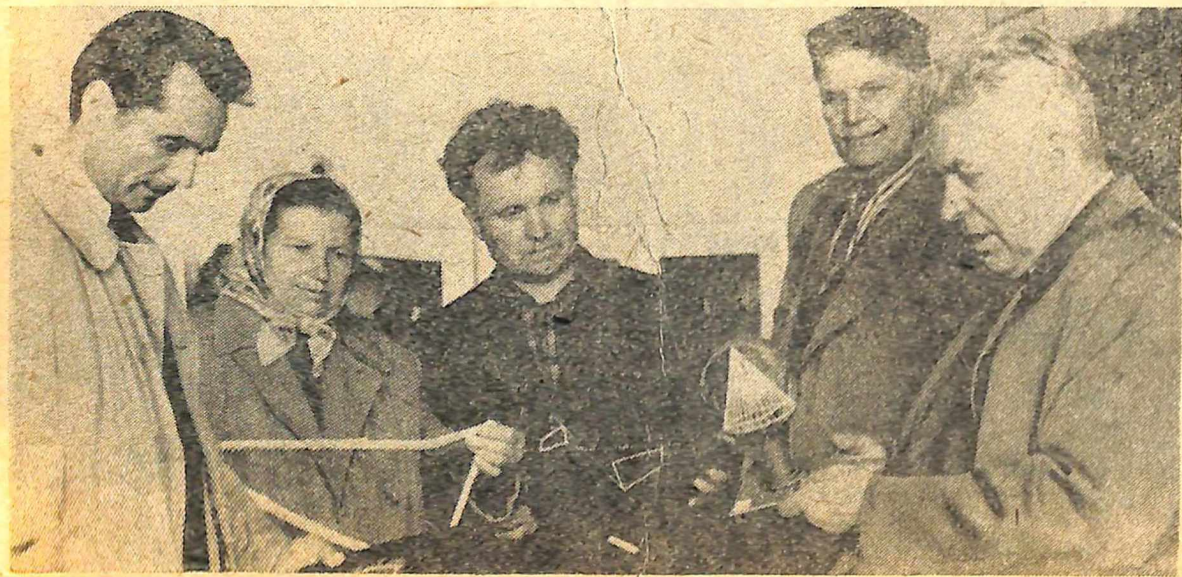
Запашною хвилею весняного вітру занесло цю звістку в Київський університет. Крайовий комітет партії і крайвиконком Цілинного краю звернулися до студентів з проханням прислати на цілину ударний будівельний загін.

І ось на столі секретаря комітету комсомолу з'явилися ініціаторів — студентів II курсу факультету журналістики. «Прошу направити мене на будови Цілинного краю», пише Анатолій Гриценко. — До вступу в університет працював на будовах

Києва. Маю професію штукатура. Вважаю, що під час літніх канікул має місце на будівельних майданчиках цілини. З нетерпінням чекаю літа і... комсомольської путівки».

«Будівельної спеціальності не маю, — пише у своїй заяві Анатолій Михайлов. — Готовий виконувати будь-яку роботу».

Починаючи студентів-журналістів знайшло широку підтримку на всіх факультетах університету. До комітету комсомолу вже надійшло понад 150 заяв.
А. ЧОРНОБАЙ.

В. СОСЮРА

На могилі Т. Г. Шевченка

На могилу приносять
розкішні вінки
з пишних квітів
садів України
карою дівчата,
стрункі юнаки, —
і всіхаються гори
й долини,
і щасливий Дніпро
зустрічає дідів
і жінок — Батьківщини
окрасу,
і гримить «Заповіту»
безсмертного співу
на високій могилі
Тараса.

Спи спокійно, поет!
Україна твоя
вже розправила
крила орлині
так, як мріяв колись
ти в жагучих піснях
на засланні,
в тяжкій самотині.
Спи спокійно, поет!
Ми, нащадки твої,
пронесли крізь
віки твоє ім'я,
крізь колючі вітри,
крізь жорстокі бої,
Батьківщини сини
незборимі.

ЧИТАЧ ПРОДОВЖУЄ РОЗМОВУ

Не забувайте про „дрібниці“

Щастя кожного радянського юнака і дівчини в досягненні поставленої перед ними мети. А ця мета — побудова комунізму. Але, скажіть мені, що думає про це студентка, яка не захотіла поділитися стипендією на двох, хоч група постановила зробити саме так. Я не буду називати її прізвища, але від цього мого обурення не зменшиться. І вірно сказав її однокласник: «На тебе покластися не можна. Ти кожного за карбованець продаси, у великій справі підведеш».

Інша студентка знехтувала п'ятирічною дружбою, відданістю юнака (військового за спеціальністю) і вийшла заміж за іншого, зовсім пелюбого, але з гарантією, що вони будуть завжди поряд, «є знати муть переїздив і всього іншого, зв'язаного з службою в армії, бо він за станом здоров'я не може бути військовозобов'язаним».

І горе людині, яка заплуталася в так званих «дрібницях» — там сказала неправду, там поступилася в принциповому питанні тощо. Зрештою, це може перетворитися у характер, стане свідомим від людини. І про яке щастя тоді мріяти? Це глибоко нещасна людина. Вона викликає співчуття, а іноді й зневажливість.

Луїза НАЗАРЧУК.

МАТЕРИ

Ты счастлива,
я верю в это,
Хотя и труден в жизни путь,
Ты радостью была согрета
И не хотела бы вернуть
Минулы
горечи,
печали
И сонный сумрак
длинных дней,
Когда не спала ты
ночами
У изголовья сыновей...
Умела счастьем дорожить
И, повторись те дни бы снова,
Иначе не смогла б прожить.

М. СЕЛЕЗНЬОВ.

ШЕВЧЕНКО ВІДКРИВ СВОЮ СИЛУ І КРАСУ УКРАЇНСЬКОГО СЛОВА. ВІН ПІДНІС УКРАЇНСЬКУ ЛІТЕРАТУРУ НА ВИСОТУ, ГІДНУ НАРОДУ З БАГАТИМ ІСТОРИЧНИМ МИНУЛИМ. НАРОДУ, ЯКИЙ НІКОЛИ НЕ МИРИВСЯ З НЕВОЛЕЮ І ЗАКРІПЧЕННЯМ.

(«Великий син українського народу», передова «Правди», 1939 р.).

Грузинські студенти садять вишеньку на могилі Т. Г. Шевченка. Фото В. Тимошенка.

Кілька хвилюючих днів

Це було зовсім недавно. Федір Семенович Грім подав цікаву пропозицію — відвідати місце, де народився і провів свої дитячі роки Т. Г. Шевченко. Ми, тобто група студентів українського відділу, охоче погодилися.

...Попереду Моринці. І хоч машина мчалася птицею, нам здавалося, що ми стоїмо на місці. Це велике село, з двоповерховою школою, магазинами, радіо, електрикою, телевізійними щоглами.

В центрі села на обеліску, встановленому після війни учнями школи, написано, що тут стояла хата, в якій народився Шевченко. Ми були біля могили матері Шевченка, біля верби, де Тарас колись купався. Після сніданку пішли яром аж до села Шевченкове (колишня Кирилівка), в якому розташовано великий меморіальний музей українського поета. Там нас зустріла правнучка Кобзаря — Валентина Терентіївна Шев-

ченко, директор музею.

Потім ми відвідали с. Будище. Корсунь-Шевченківський.

...А через кілька днів пароплавом «Ломоносов» ми разом з колективом студентів і викладачів інституту пливли до Канева, на могилу Т. Г. Шевченка. Сюди ж прибуз Народний хор АН Латвійської РСР, студенти Київської сільгосп-академії, а також учні навколишніх сіл. Прибула сюди і делегація канадських українців. Студенти Грузинського педагогічного інституту ім. Пушкіна привезли вишеньку з садиби Іллі Чавчавадзе із землі, яку взяли на його могилі.

Виступ інститутського хору Народного хору Академії наук Латвії перетворився у свято дружби народів, які шанують пам'ять великого Кобзаря. Ми ніколи не забудемо цих хвилюючих днів.

В. ТИМОШЕНКО.

У ВІЛОРУСЬКИХ ДРУЗІВ

Це була друга зустріч студентів фізико-математичних факультетів педагогічних інститутів різних республік СРСР. На цей раз до Мінська прибули представники 14 міст. Їх прийняв ректор педінституту І. Лакін, потім студенти ознайомилися з навчанням і умовами життя своїх білоруських друзів. Також відбувся вечір дружби, на якому виступали і студенти нашого інституту О. Савінов, С. Сивко, на дого яких випав неабиякий успіх. Ось що пише студентка Мінського педінституту Ж. Ванчук про них: «Ми залишилися дуже задоволені виступами київських студентів. І взагалі, нам сподобалось веселі, запальні кияни. Де б вони не були, чулися

чудові українські мелодії, жарти, сміх. Українська делегація була, здається, найпопулярнішою на зустрічі».

А декан фізмату МПІ ім. Горького С. Корольов, секретар партбюро Т. Гураш, секретар комсомольської організації Т. Кисельова і голова профкому М. Ярмолінський звернулися до студентів нашого інституту з листом, у якому висловили своє задоволення з приводу участі студентів КДПІ ім. О. М. Горького у традиційній зустрічі, передали привіт і найкращі побажання у навчанні майбутнім вихователям будівників комуністичного суспільства.

В. БАРАНОВСЬКИЙ,
член делегації інституту

На пам'ять вирішили сфотографуватись.

НАШ КАЛЕНДАР

Завжди в строю

(До 50-річчя з дня народження В. М. Собка)

Вадим Миколайович Собко — один з популярних українських письменників, книги якого міцно увійшли в життя, як добрий супутник і порадишник радянської людини.

В літературі В. Собко прийшов безпосередньо від верстата. Уже в першій збірці «Прощай, обушок!» висвітлюється актуальна проблема того часу — боротьба за соціалістичне перетворення Донбасу. Про тематику творів письменника яскраво свідчать їх назви, зв'язані з робітничою стихією, як-от: «Монтажники» (1931), «Тракторобудні», «Погляд вперед» (1932), «Люди рихтовані» (1933), «Мікрон» (1934) тощо.

Починаючи з 1935 року, письменник плідно працює в галузі науково-фантастичного і пригодницького жанру. Він видає ряд повістей і романів для юнацтва: «Любов», «Гра ніт», «Крейсер», «Скеля Дельфін», в яких розкрито високі моральні якості наших сучасників.

З перших днів Вітчизняної війни В. Собко їде на фронт, працюючи в армійській газеті. Збагачений досвідом, письменник інтенсивно працює над книгами «Кров України», «Кавказ», які увійшли в трилогію

«Шлях зорі». Разом з своїми героями він закінчив війну у Берліні, де був тяжко поранений. З-під його пера виходить ряд тематично близьких творів: «Далекий фронт», «Серце», «Запорука миру», «Стадіон». В них викривається найреакційніша буржуазна ідеологія фашизму, стверджується наш, радянський суспільний лад.

Боротьба народів Західної Європи за мир і демократію знайшла втілення в романі «Запорука миру», удостоєному Державної премії в 1950 р.

В. Собко — співець робітничого класу. Темі та образи, взяті безпосередньо з гущі робітничого життя, знайшли в нього найглибше втілення в книгах «Зоряні крила», «Біле полум'я», «Звичайне життя», «Нам спокій тільки сниється».

В. Собко відомий широким колом громадськості і як талановитий драматург, автор популярних п'єс «За другим фронтом», «Весна Орини», «Життя починається знову», «Золоте листя», «Справа прокурора Малахова», «Пісня над зорями» і ін.

І. ПРОЦЕНКО,
зав. кафедри укр. мови
Бердичівського педінституту.

Співець правди на землі

Михайло Панасович Стельмах зробив заяву на своє особливе місце в українській літературі ще в 1941 році збіркою поезій «Добрий ранок».

Привітався молодий поет з читачем і пішов захищати разом з «великою ріднею» народів рідну землю.

Відгрімів воєнні грози, і знову задзвеніло поетичне слово М. Стельмаха. «Шляхи світанку» (1948), «Жито сили набирається» (1954), «Поезії» (1958) — такий поетичний доробок видатного майстра слова.

Але своє найпоетичніше слово судилося сказати Михайлу Панасовичу в його романах про життя українського народу. Найширшим масам читачів не тільки відомі, але й полюбляються герої романів «Хліб і сіль», «Кров людська — не водиця», «Велика рідня». І як найвища оцінка визнання вагомості його творів для виховання народу, для розвитку української і всієї радянської літератури стало присудження М. П. Стельмаху звання Лауреата Ленінської премії.

Глибоке обдарування пи-

сьменника дозволяє йому плідно працювати в усіх жанрах: поетичні збірки, п'єси, повісті, романи, кіносценарії — такий особистий внесок його в скарбницю української літератури.

Останній роман «Правда і кривда» викликав жваве обговорення серед читачів, у пресі. Дискусія у «Вітчизні» свідчить, що роман М. П. Стельмаха розглядається під кутом зору розвитку всієї радянської прози. Вивести українську прозу на нові висоти розвитку, надати їй пультівку на ще ширшу міжнародну дорогу — в цьому заслуга творчості Стельмаха.

Яскраві образи, чудесна, як наша українська пісня, мова його творів, актуальність проблем — це невичерпне джерело цілющої води, з якого пити і пити і оздоровлювати свої почуття, свій світогляд, своє життя.

Стельмаху 50 років. Це ще лише творча весна, і наша молодість, посилюючи ювіляру свої найтепліші слова привітань, чекає від нього ще багато нових творів.

В. ЯРЕМЕНКО, аспірант.